

PLEASE NOTE! THIS IS SELF-ARCHIVED VERSION OF THE ORIGINAL ARTICLE

To cite this Article: Haapa, S. ; Heikkilä, K. ; Piispanen, M-L. & Lehto, P. (2014) Englanninkielinen hoitotyön koulutus vastaa metropolialueen kansainvälistymiseen. *Sutina* 1, 32-33.

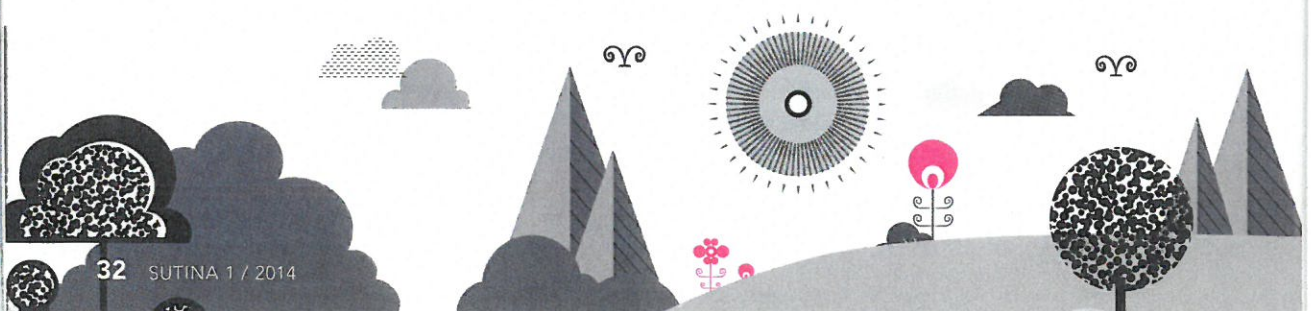
ENGLANNINKIELINEN HOITOTYÖN KOULUTUS VASTAA METROPOLIALUEEN KANSAINVÄLISTYMISEEN

➤ Sutina-lehdessä 3/2013 oli Minka Hietasen kirjoittama artikkeli ammatillisista kielitaitosuosituksista. Niitä on koostettu Helsingin yliopiston koordinoimassa projektissa ja yhteistyössä S2-seminaareissa keväällä 2013. Artikkelissa ja kielitaitosuosituksissa on allekirjoitettavia asioita, mutta ihmettelemme suosituksen kohtaa, jossa ehdotetaan, että pääkaupunkiseudulla (PK-) täysin englanninkielisistä koulutusohjelmista luovuttaisiin sosiaali- ja terveysalalla (SOTE-).

SUOSITUS on ristiriidassa Opetus- ja kulttuuriministeriön (OKM) korkeakoulujen kansainvälistymisstrategian 2009–2015 kansainvälistymistavoitteiden kanssa. Tuntuu oudolta, että yksi ala (SOTE-) voisi poiketa OKM:n tavoitteista. Täysin englanninkielisistä koulutusohjelmista luopuminen merkinnee suomenkielisen ja englanninkielisen ohjelman samankaltaistumista. Ohjelmat olisivat erikielisiä, mutta eivät enää aidosti kansainvälisiä ja monikulttuurisia. Artikkelissa puhutaan sujuvasta kommunikoinnista asiakkaan tai potilaan kanssa, mutta unohdetaan se, että eri

kielten osaamiseen on tarvetta, varsinkin PK-seudulla, jossa maahanmuuttajia (ja siten myös maahanmuuttaja-asiakkaita /-potilaita) on eniten. Tuntuu myös unohtuvan, että kielen ja kulttuurin oppiminen, kuten ammattitaidon muidenkin osa-alueiden oppiminen, on prosessi, joka vaatii aikaa ja harjoitusta.

OMA 20-VUOTINEN kokemuksemme on englanninkielisistä monikulttuurisista Nursing Degree ohjelmista. Näihin koulutusohjelmiin on saatu joka puolelta maapalloa lahjakkaita opiskelijoita, joilla on

monipuolista koulutus- ja työkokemusta ja valmiudet sekä korkeakouluopiskeluun englannin kielellä että suomen kielen oppimiseen. Degree-ohjelmien opiskelijoille harjoittelupaikkojen saaminen on työlästä, mutta kuitenkin harjoittelupaikoissa kansainvälisiä (KV) harjoittelijoita käytetään tulkkeina, kun potilas / asiakas kommunikoi englanniksi tai mahdollisella muulla opiskelijan osaamalla kielellä. Erityisesti PK-seutu kansainvälistyy, eivätkä Suomen viralliset kielet ole kaikille yhteisiä. Mielestämme on (kustannus)tehokkaampaa kouluttaa sairaanhoitajia Suomessa, suomalaisissa hoitotyön ympäristöissä, alusta asti suomalaisiin säästöihin perustuvassa koulutuksessa kuin hakea tänne sairaanhoitajia esimerkiksi Espanjasta tai Filippiineiltä.

JOS ENGLANNINKIELISEEN ohjelmaan vaaditaan jo hakuvaiheessa suomen kielen osaamista, enemmistö hakijoista tulee äidinkieleltään suomenkielisistä ja Suomessa asuvista maahanmuuttajataustaisista. Tämä herättää ajatuksia. Ensinnäkin suomen kielen perusosaamisen vaatimus voi karsia opiskelutaidoiltaan taitavampia ja hoitotyöhön motivoituneempia pois. Toiseksi, missä on näiden ohjelmien aito kansainvälisyys ja monikulttuurisuus? Jos tavoitteena on koulutettujen työllistyminen Suomeen, miksi opettaa suomalaisia Suomeen englanniksi? Eikö tällöin kannattaisi suunnata opetus vain Suomessa asuville, ja kokonaan suomen kielellä (esim. nykyisin on tarjolla jo maahanmuuttaja-koulutusta työllisyyskursseina)? Onko englanninkielisen koulutuksen tavoitteena vain jo maassa olevien maahanmuuttajien työllistäminen vai yhteiskunnan monikulttuurisuuden, kansainvälistymisen ja kansainvälisen liikkuvuuden lisääminen (kuten OKM:n KV-strategiasta voimme lukea)?

Otaniemen Laureassa ei-suomenkielisiä on ohjattu valitsemaan suomen kielen opintoja vähintään 15 opintopistettä (op). Suomea on kaikkiaan mahdollista suorittaa 26 op:tä. Nursing-ohjelmassa on 80 op:tä harjoittelua. Harjoittelun aikana opiskelijalla on aina nimetty vastuullinen ohjaaja, jonka tehtävänä on

varmistaa potilasturvallisuus harjoittelijan opintojen vaiheesta ja kielestä riippumatta. Opiskelijoiden suomen kieli kehittyi erityisesti suomenkielisissä hoitotyön ympäristöissä, jos harjoittelupaikka vain saadaan ja oppimista tuetaan kaikin käytettävissä olevin keinoin, myös englanniksi. Suomen kielen oppimista on viime vuosina korostettu jo hakijan oppaassa, edelleen valintakokeessa ja valittujen tuutoroinnissa ohjaamalla ei-suomenkielisiä valitsemaan valinnaisiksi opinnoiksi pääosin suomen kielen opintoja.

MIKSI SOTE-ALA leimataan erilliseksi saarekkeeksi, jossa muun kuin suomen kielen kielitaito ei olekaan etu eikä edes tarpeellista! Eikö tälläkin alalla kannattaisi kokeilla suosituksessa ehdotettuja muita suomen kielen oppimisen tukimuotoja, joissa on monia kannatettavia asioita: työnantajien kannustaminen henkilöstön suomen kielen opetukseen työajalla, kielitaidon kehittämismahdollisuus valmistumisen jälkeen, räätälöidyt kurssit, suomen opetuksen työelämälähtöisyys, suomen kieli käyttöön luokahuoneen ulkopuolella jne. Suomenkielisten ja degree-opiskelijoiden Tandem-opinnot mahdollistavat kulttuuritietämyksen lisääntymisen vastavuoroisesti. Norjassa maahan muuttava sairaanhoitaja veloitetaan työaikanaan osallistumaan sairaalan tiloissaan järjestämään norjan kielen intensiivikoulutukseen. Euroopan Unionissa sekä ammattihenkilöillä että potilailla on vapaa liikkuvuus, joten kommunikointi pelkästään suomeksi ja ruotsiksi ei riitä SOTE-alallakaan. ☺

Sari Haapa, lehtori
Kaija Heikkilä, lehtori
Marja-Leena Piispanen, S2-lehtori
Paula Lehto, yliopettaja

